

Det betød, at en stor gruppe af de personer, som var anbragt i medfør af § 15 – den midlertidige opholdstilladelse – ville få mulighed for at søge asyl og dermed komme ind i den almindelige, ordentlige, retssikkerhedsmæssige asylsagsbehandling, som andre flygtninge har krav på, og med udsigt til at få asyl kunne blive integreret i det danske samfund med den beskyttelse og den sikkerhed, som ligger i det.

Anden gang, et lettelsens suk gik igennem § 15-centrene, var, da dette lovforslag blev fremsat, efter hvilket også personer, som ikke opnår asyl, kan blive i Danmark indtil videre.

Det fremgår klart af lovforslaget, hvordan fristerne er, og hvordan der bliver givet noget, der ligner en humanitær opholdstilladelse, og hvilke rettigheder der følger med det.

Fra radikal side er vi overordentlig tilfredse med den udvikling af sagen, der er sket her. Vi er selvfølgelig forfærdelig kede af, at forholdene i det tidligere Jugoslavien har medført så stor en flygningestrøm, men at Danmark har taget noget af den er vi tilfredse med; vi synes derimod ikke, at løsningen med en fortsat forbliven i § 15-centrene og den uvirksomhed, der har været knyttet til det, ville være en løsning, der kunne bruges på længere sigt.

Dette forslag er et udtryk for realisme og for, hvordan sagerne i virkeligheden står. Lediggang er roden til alt ondt, og man kan ikke i al evighed holde folk hen i uvirksomhed, uvidenhed og usikkerhed om deres fremtid.

Jeg vil godt ved denne lejlighed minde især Venstres ordfører om forhistorien til denne lovgivning og den umiddelbart foregående lovgivning vedrørende de bosniske asylsøgere. FN og FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR, tilkendegav i 1992, at de af flere grunde foretrak, at de europæiske lande, som tog imod flygtninge fra det tidligere Jugoslavien, lovgav om midlertidig opholdstilladelse. En af grundene var, at man ikke ønskede at sende det signal til de serbiske krigsmagere, at man støttede deres etniske udrensninger. Disse råd fra UNHCR fulgte det danske Folketing, og det var den væsentligste grund til, at vi overhovedet begav os ud i lovgivning om midlertidig opholdstilladelse.

Vi diskuterede også ved den lejlighed, hvor længe midlertidig er, og vi besluttede i forbindelse med den lovgivning, at 2 år var midlertidigt. Vi kan nu forstå, at der er nogle, der har ment noget andet, men jeg vil igen sige til Venstres ordfører, at præcis UNHCR tidligere i 1994 har givet udtryk for, at midlertidigheden i flere

europæiske lande nu har været så længe, at den mangel på retssikkerhed og på rettigheder, som gælder for de midlertidige flygtninge, efterhånden begynder at blive et problem i forhold til andre flygtninge. Igen har vi lyttet til UNHCR, FN's Flygtningehøjkommissariat.

Jeg kan stadig væk ikke forstå, hvordan Venstre kan leve med på den ene side at ville føre den strammeste og skrappeste flygtningepolitik i Europa og på den anden side lade folketingsmedlemmer gå ud og skrive under på smukke appeller om, at vi skal behandle flygtninge ordentligt. Venstre har også haft en formand, hr. Poul Hartling, der var chef for FN's Flygtningehøjkommissariat og tidligere statsminister.

Der må være personer i Venstre, som ikke bryder sig om den retning, Venstres flygtningepolitik har taget, og som ikke kan genkende deres gamle parti.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu forstår jeg ikke noget. Hvorfor blander fru Elisabeth Arnold det, UNHCR har sagt i 1994, ind i det? Det må da være, fordi fru Elisabeth Arnold selv er i tvivl om, hvorvidt opholdstilladelsen kun var 2-årig. Hvis det fra starten har været en given ting, at de skulle have asyl efter 2 år, hvorfor så bringe UNHCR ind som et argument for sine synspunkter? Det er jo slet ikke nødvendigt.

I øvrigt er jeg helt enig i den historiske beskrivelse af, hvad UNHCR sagde, dengang vi vedtog loven.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når fru Birthe Rønn Hornbech var enig i den historiske beskrivelse, kan jeg ikke forstå, hvad fru Birthe Rønn Hornbech ikke forstår.

Det har aldrig nogen sinde været Danmarks politik, at flygtninge skulle have asyl på midlertidig basis. Det har altid været meningen, at når man havde fået asyl, så havde man det – bortset fra den 3-års-regel, tidligere 2-års-regel, der gjaldt – og så fik man permanent opholdstilladelse efter 3, tidligere 2 år. Midlertidighed har vi altid syntes var noget, der hørte de afrikanske eller asiatiske lande til, hvor man sagde, o.k. vi opretter flygtningelejre lige på den anden side af grænsen, så kan alle komme herind og få husly og blive beskyttet mod forfølgelse, mens krigen varer, og så kommer de tilbage igen.

Den ordning har ingen europæiske lande øn-